

Cătălin VRABIE

Pierdut în
FILIPINE
jurnal de călătorie

Prefață de
Radu Homescu
Ambasadorul României în Republica Filipine
(2001 – 2006)

Editat de **Editura Neverland**.
Copyright © 2017, **Editura Neverland**

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
Editurii Neverland

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără acordul scris al **Editurii Neverland**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VRABIE, CĂTĂLIN

Pierdut în Filipine : jurnal de călătorie / Cătălin Vrabie. -

București : Neverland, 2017

ISBN 978-606-8390-55-0

821.135.1

Redactori: Irina Airinei, Andreea-Maria Tîrziu

Coperta: Carmen Lucaci

REDACTIE:

tel.: 0733.672.111

e-mail: editura@neverland.ro

DEPARTAMENTUL

telefon: 021.314.93.15; 0726.990.184

DISTRIBUȚIE:

tel./fax: 021.314.93.16

e-mail: distributie@neverland.ro

Vițe roșii,
vițe verzi sugrumă casele-n lăstări sălbatici
și vânjoși-asemenea unor plopi ce-și
strâng în brațe prada.
Soarele în răsărit-de sânge-și spală-n mare
lăncile, cu care a ucis în goană noaptea ca pe-o fiară.
Eu
stau pe țârm și-sufletul mi-e dus de-acasă.
S-a pierdut pe-o cărăruire-n nesfârșit și nu-și găsește
drumul înapoi.

(Lucian Blaga, *La mare*)

Prefață

A prefață un jurnal de călătorie de 34 de zile înseamnă a aborda un text concentrat în evenimente, acestea putând fi însemnări ale locurilor prin care a trecut autorul relatărilor și ale oamenilor întâlniți, ale peripețiilor, înfățișări care atrag, încântă, din punctul de vedere al noutății și al artei descrierii. Mai poate însemna și o putere de a sugera fascinația pe care cutezătorul a trăit-o în acele locuri necunoscute descrise cu măiestrie, cum dorim să-i convingem pe cititorii dornici să cunoască lumea, spațiile neștiute de ei, țările îndepărtate întrezărite prin parcurgerea acestei călătorii în Republica Filipine, precum și deplasările în alte spații mirifice, jurnale ale aceluiași autor care au văzut deja lumina tiparului.

Tânărul lector universitar dr. Cătălin Vrabie, căci despre acest autor este vorba, mi-a fost recomandat spre ai prefața cartea, de un vechi prieten din perioada liceului, pe care-l cunoscusem la fazele finale ale olimpiadelor de matematică și fizică. Este vorba despre profesorul universitar dr. ing. Vasile Baltac, pionier al tehnologiei informației și al construcției calculatoarelor electronice din țara noastră cu o recunoaștere internațională indubitabilă. La o astfel de provocare nu puteam să rămân indiferent, așa că l-am invitat pe autorul jurnalelor de călătorii intitulate „Pierdut în...” India, apoi în Iran, Nepal & Ladak și în Vietnam & Cambodgia să stăm de vorbă și să-i pun la dispoziție unele materiale despre arhipelagul celor 7.107 insule pe care urma să le cutureiere selectiv în număr de douăsprezece.

Parcurgând o distanță estimată la 4.500 km., marcată pe harta publicată în jurnal, Cătălin Vrabie străbate cele 12 insule animat de neastâmpăr, neprevăzutul fiindu-i condiție de existență, iar călătoria, afirmă autorul, fiind „și un act de cunoaștere... chiar un act de cultură”.

Străbaterea traseului propus a făcut să treacă prin zone interesante ale Cercului de Foc al Pacificului, eludând pericolele, despre care fusese avizat din țară și la fața locului de la localnici. Fără a reproduce întocmai linia călătoriei, adică în succesiunea locurilor dictată de schema trasată pe hartă, a parcurs insule și localități, care mai de care mai fascinante, vitregite de multe ori de ploile și furtunile maritime care i-au încetinit viteza de deplasare, locuri pe care le vom aminti, în continuare. Oricum, obiectivele turistice propuse s-au realizat, trecând sau vizitând anticele Terasse de orez, vulcanul Mayon și ruinele de la Cagsawa, paradisul turistic Boracay cu a sa plajă unicat în lume, regiunea Bohol cu interesantele Chocolate Hills, orașele Cebu și Mactan, primul fiind legat de cucerirea lui Magellan, în 1521; navigatorul a înfîpt crucea în pământ

Pierdut în Filipine

filipinez, momentul marcând începutul creștinării catolice a singurului popor din Asia, care azi trece de sută de milioane de locuitori și din care circa 5% sunt musulmani și 1% de diverse alte religii (budiști, ortodocși, reformați etc.). Apoi a parcurs Puerto Princesa, insulele Mindanao și Sulu, regiuni cu musulmani, insula Cuyo, peștera Kuiba Amoneca, Baguio, Tagaytay, Banaue și, desigur, Manila cu Makati, cel mai modern oraș din cele 14 care alcătuiesc metropola Manila – capitală a Republicii Filipine.

Timpul alocat parcurgerii obiectivelor turistice propuse a fost puțin generos cu eroul jurnalului, fiindu-i imposibilă admirarea îndeajuns a reliefului variat și încântător al întinsei țări insulare, dar și destul de zgârcit cu contactarea oamenilor, acei „oameni frumoși” cum îi caracterizează autorul pe filipinezi, dezvoltându-le astfel sufletul deschis, generozitatea.

Dotat cu busolă, ceas de mână performant, aparat foto și cu puține bancnote, cu acei pesos necesari (dar care aveau, în schimb, imprimate simbolurile Filipinelor menite să-i îndemne pe călători să viziteze locurile turistice emblematice), Cătălin Vrabie are o „genă” specială care aș numi-o, citându-l pe autor, „trebuie să știi să vezi!”, iar „dacă nu cunoști o țară, ai șansa să te cunoști pe tine însuși; întotdeauna vei întâlni un om dispus să-ți vândă o speranță... Cumpără-o! Și încearcă s-o păstrezi. În asta se ascunde arta călătorului”, conchide pragmatic realizatorul jurnalului de călătorie. Superb îndemn!

De asemenea, înzestrat cu multă fantezie din care trăiește permanent, este și un om de acțiune, fără astâmpăr care investește în plăsmuiri, generate de călătorii, afirmând cu convingere că „omul nu trebuie să trăiască doar cu pâine”. Iată ce mărturisește: „Mi-am pierdut o oră doar cu masa de prânz...” fiind cucerit de ceea ce a văzut până atunci și remarcă, cu încântare, că, de pildă, vizitând Kayangan Lake, lacul cu „apă dulce, captiv între stâncile care formează insula Coron; peștișorii exotici, colorați, agresivi, pașnici...” – sunt fapte ce nu trebuie ratate dar care necesită timp.

Spiritul său de observație ieșit din comun are valențe îndreptate și înspre constatarea fluxului și refluxului maritim: „diferența este de cel puțin un metru între nivelul apei în timpul răsăritului și cel din timpul apusului de Soare”; ulterior, cunoașterea psihologică a oamenilor, cu interesante constatări, reflecții: „ziua, lumea muncește, noaptea doarme!”; „filipinezii sunt firi vioaie și dornice de relaționare”, motiv de a pătrunde și în tainele mentalității individuale și colective, al acelei demnități specifice națiunii filipineze. Mai mult, interesat de caracterizarea filipinezilor, avocatul Rey care i-a oferit găzduire într-un loc cu palmieri, cocotieri, bananieri, grape fruit trees, pomelo, avocado, curmali și papaia, inclusiv cu splendide orhidee, îi remite pagini olografe cu

Jurnal de călătorie

caracteristicile conaționalilor săi reproduse în jurnal. Conversațiile cu marinarii, cu oamenii de rând sau cu intelectualii străbat problematica istoriei locale și/sau a Asiei, până la Brexit. Remarcă curiozitatea interlocutorilor, dorința lor de informare, de cunoaștere. Observă pasiunea localnicilor de a călători în alte țări pentru a munci și a cunoaște cât mai multe despre tot și toate. Sunt convins că dacă timpul i-ar fi permis și o călăuză care să-l conducă la vreun șaman care relaționează cu divinitatea, dar și practică secretele vindecării, toate acestea i-ar fi dezvoltat pasiunea pentru tainele rarilor viețuitori-șamani ai Terrei care au zămislit o lume aparte, fascinantă, dincolo de civilizația noastră.

Tânăr energetic și pasionat de sport, autorul jurnalului consemnează și sălbăticia Insulelor Coron unde a practicat scufundări explorând „The Twin Lagoon” – relieful subacvatic, stâncile de corali, observând cu încântare apa verde-turcoaz inegalabilă în care viețuiesc baracude periculoase și frumoasele broaște țestoase. Vizitează El Nido – orașul cu plajă înconjurată de pereți stâncoși de 100 m. înălțime. De aici s-a îndreptat spre Port Barton în Palawan, insula-rai pământesc. Curiozitatea nestăvilită îi îndreaptă pașii spre peștera Kuyba Almoneca, o piscină subterană naturală cu izvoare termale și care are pe un perete chipul Mântuitorului.

Ce frumoase preocupări are Cătălin Vrabie, ce curiozități îl frământă căutând peste tot ineditul, mirificul, încântarea, Paradisul unei lumi neștiute de români, caracteristicile unei existențe umane inimaginabile. Ce mult regretă faptul că nu a avut șansa întâlnirii unui uragan... Ar fi avut multe de împărtășit în spațiul jurnalului său. Nu sunt de neglijat drumurile sale prin locuri neplanificate descrise cu mult temperament și realism, descriind emoțiile, temerile, dar mânat de forțe interioare acestea spulberă miraculos fricile nemărturisite. Traversează insulele Leyte și Samar și parcurge podul San Juanico, de 2 km., construit de președintele Ferdinand Marcos, același care a realizat „Manhattan”-ul Manilei, cetatea financiar-bancară, centrul instituțiilor-motoare a bussines-ului și economiei filipineze, locul modernismului competitiv – celebrul oraș Makati.

Pentru locul turistic cel mai atrăgător și frecventat, plin cu ”hoarde de turiști, cu peisaje ascunse sub stânci”, autorul jurnalului proclamă că „Boracay este Mamaia la pătrat !” Pentru toate descrierile și mărturisirile trăite și consemnate, afirmă: „Așa ceva trebuie văzut pentru a fi deplin înțeles”, iar evenimentele care induc nesiguranță trebuie să fie spulberate așteptând „bucuria, chiar fericirea, trecerii de la rău, la bine” – îndemnuri adresate cititorilor animați de dorința cunoașterii îndepărtatei țări. De cât optimism dispune tânărul Cătălin Vrabie! Urmează-i pilda, cititorule! Căutarea, cu tot dinadinsul, a teritoriilor unde piciorul turistului nu calcă decât întâmplător, constituie o trăsătură de mare virtuozitate a semnatarului cărții de față, un alt îndemn spre cutezanță. Autorul

Pierdut în Filipine

este un intelectual dotat, precum un alpinist, cu mult curaj, simț al orientării, nestăvilit de necunoscut și pericole, de ostilitățile meteorologice, și mă repet, înzestrat cu un spirit de observație ieșit din comun. Mai are ceva în plus: darul descrierii stărilor emoționale pe care le trăiește, oferit necondiționat cititorului. Cu toate textele în engleză care abundă și care îi încurcă pe necunoscătorii acestei limbi, cartea este un veritabil îndrumar turistic, precum și un manual al temerității și destoiniciei, al folosirii resurselor interioare propulsatoare de energie pentru învingerea abandonului, pentru relevarea optimismului personal.

Felicitări domnule lector universitar doctor Cătălin Vrabie pentru această carte pusă la îndemâna cititorilor ca îndrumar al turismului original și al cunoașterii, în general !

Cu urări de mari izbânzi în continuare, în alt loc al planetei,

Ambasador Radu Homescu

Vă amintiți de puzzle-ul de care vorbeam anul trecut înainte de plecarea în Vietnam și Cambodgia? Era vorba despre aventură! Ei bine... nu l-am rezolvat. Aș zice că nu am avut timp să mă mai aplec asupra lui. L-am lăsat... de parcă am crezut că se va rezolva singur. Cred că mai mult decât aventura propriu-zisă, de care, apropo, sunt cucerit – îmi place să pornesc în căutarea ei.

Dan Osman, un nume binecunoscut în lumea alpinismului, în încercarea de a parcurge un traseu de stâncă de mare dificultate, într-unul dintre punctele cheie ale acestuia, cădea repetat... Astfel, a descoperit că lui îi place mai mult să cadă decât să se cațere, și a inventat un nou sport – *free-falling*¹ care, în cele din urmă, i-a adus și moartea, din păcate.

Deși departe de situația mea, nu pot să nu gădesc ușoare similitudini între mine și el... Iată-mă, astfel, înarmat cu încredere în sine, în pragul unei noi aventuri – de data asta în Filipine, unde sper să mai gădesc câteva piese din puzzle-ul pe care tot încerc să-l construiesc de la o vreme încoace.

Vă invit să mă însoțiți!

București, 26 iulie 2016, ora 21:16

¹ Cădere liberă.